

Arrest

nr. 264 467 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 33
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Armeens staatsburger, geboren op (...) in Leninakan (de huidige stad Gyumri) in de toenmalige Armeense Sovjetrepubliek. Op jonge leeftijd, in 1988, trekt u met uw gezin naar Rusland wegens een grote aardbeving in Armenië. In 1991 keren jullie terug.

Uw vader is een beroepsmilitair in de kazerne van Gyumri, meer bepaald is hij er aan de slag als criminoloog en specialist in het onderzoeken van militaire zaken. Eind jaren 90 ontdekt hij dat iemand smeergeld betaalt aan de militair commissaris van de kazerne, ene A. M. (...), zodat de zoon van die persoon zijn legerdienst kan doen op die plaats – de omstandigheden in de kazerne van Gyumri zouden

gunstiger zijn voor een legerdienst dan elders. Uw vader wordt door zijn oversten opgedragen om dit geld letterlijk te markeren met het woord 'smeergeld'. Waarom ze hem dat vragen, weet u niet goed. Vanwege zijn daden krijgt uw vader problemen met de schoonbroer van de persoon die het geld betaald had. Deze familie blijkt uit het criminele milieu te komen. Er volgen bedreigingen en intimidaties. Ze eisen financiële compensatie van uw vader. Er wordt een auto-ongeluk geënceneerd waarbij uw vader gewond geraakt. Omdat uw vader geen gehoor vindt voor zijn probleem (noch bij de politie noch bij zijn oversten in het leger) en omdat hij ook in onmin leeft met zijn bevelhebbers (zo zou hij details van bepaalde incidenten in het leger anders moeten rapporteren), vertrekt hij eind 1999 naar Rusland. Tijdens zijn afwezigheid wordt duidelijk dat de belagers van uw vader uw familie nog steeds in de gaten houden. Er wordt naar hem gevraagd en uw moeder wordt bedreigd. In 2002 gaan u, uw moeder en uw zus uw vader achterna naar Rusland. U bent op dat moment 17 jaar oud en dus minderjarig. In datzelfde jaar 2002 gaat u samen met uw vader naar Duitsland, waar uw vader een verzoek tot internationale bescherming indient. In 2004 komen uw moeder en uw zus ook naar Duitsland. Het is in dit land dat u meer te weten komt over de problemen van uw vader in Armenië en dus over de reden waarom jullie uit Armenië vertrokken waren. Uit schrik om van Duitsland naar Armenië gerepatrieerd te worden na een negatieve beslissing over jullie asielerzoek, reizen u en uw gezin vervolgens door naar België. Jullie komen aan in de periode rond Kerstmis van het jaar 2007, maar durven nog geen verzoek om internationale bescherming in te dienen uit schrik om naar Duitsland teruggestuurd te worden. Wegens de gezondheidsproblemen van uw vader dienen u, uw ouders en uw zus uiteindelijk pas op 9 april 2009 een verzoek tot internationale bescherming in. Omwille van de Dublinregulering wordt op 29 september 2009 geoordeeld dat jullie terug naar Duitsland moeten aangezien dit land verantwoordelijk wordt geacht voor jullie verzoek. Niemand van uw gezin doet dit echter.

U keert aldus niet terug, noch naar Duitsland, noch naar Armenië. In de periode die daarop volgt, verblijven u en uw gezin in België op basis van medische regularisaties van uw vader en dienen jullie ook aanvragen in tot humanitaire regularisatie, die evenwel afgewezen worden. Op 18 juni 2019 dient u een volgend verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het kader van uw huidige, tweede verzoek verklaart u dat men u bij terugkeer naar Armenië op de luchthaven zou aanhouden wegens de problemen van uw vader om zo ook hem te pakken te krijgen. Daarnaast verklaart u dat u in Armenië gezocht wordt door de autoriteiten omdat u uw legerdienst nooit deed. Dat u wordt gezocht, is u nooit meegedeeld, maar dit is automatisch het geval in uw land. Om deze reden vreest u bij een terugkeer naar Armenië veroordeeld, gearresteerd en vastgehouden te worden door de Armeense autoriteiten, of u vreest dat u alsnog uw legerdienst zal moeten doen indien u veroordeeld wordt tot het betalen van een boete die u niet kan betalen. In dat geval zou u naar Karabach gestuurd worden, maar daar wil u niet heen omdat daar een illegale oorlog wordt uitgevochten. U wil ook niet in het leger omdat u de dood vreest en omdat de omstandigheden er niet goed zijn; zo worden soldaten vernederd en gekleineerd. Indien u in de gevangenis zou belanden, vreest u er de slechte gezondheids- en leefomstandigheden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, een kopie van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een getuigenis van uzelf en van uw vader, een kopie van het militair boekje van uw vader, een kopie van een aantal van uw Belgische opleidingscertificaten, informatie (internetartikels) over het Armeense leger (omstandigheden dienstplicht, betrokkenheid in conflict in Nagorno-Karabach, sterfgevallen in het leger) en over de gevangenis in Armenië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw volgend verzoek baseert op uw vrees uw legerdienst te moeten volmaken in Armenië of een gevangenisstraf te moeten uitzitten omwille van ontwijking van uw dienstplicht. Bijkomend stelt u niet naar Armenië te kunnen terugkeren omwille van problemen die uw vader er in 1999 heeft gekend.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming als erg laattijdig beschouwd kan worden. U kwam immers al rond Kerstmis 2007 samen met uw ouders naar België en diende er pas een eerste verzoek in op 9 april 2009 – u was toen 24 jaar oud en dus meerderjarig. Dit is anderhalf jaar na aankomst in het land. Op 2 oktober 2009 kreeg u dan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor uw verzoek. U gaf hieraan geen gevolg en diende pas op 31 mei 2018 opnieuw een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De motieven die u inroept ter staving van uw verzoek hebben zich echter al jaren geleden gemanifesteerd. De problemen van uw vader speelden zich eind jaren 90 af, dus respectievelijk tien en negentien jaar voor het indienen van uw verzoeken tot bescherming in België. Uw dienstplicht werd actueel op het moment dat u 18 jaar werd, i.e. vanaf 13 april 2003, aangezien u vanaf dan volgens de Armeense wet dienstplichtig was. Dit betekent dat de vrees die u actueel ter zake koestert, al maar liefst zes jaar voor uw eerste verzoek in België aanwezig was, en al vijftien jaar voor uw tweede verzoek. Uw eerste verzoek werd negatief afgesloten, zoals reeds vermeld. Vervolgens leefde u nog bijna tien jaar in België zonder nogmaals een beroep te doen op internationale bescherming omwille van de motieven die u actueel inroept. Uw argumentatie ter verschoning van deze laattijdigheid volstaat niet. Gevraagd waarom u niet eerder een tweede verzoek indiende, verklaart u dat u het eerst niet wist, dat u dan pas info gevonden had en naar een advocaat was gestapt, waar u uitleg kreeg over de wetgeving. U gewezen op het feit dat u dergelijke info toch al veel langer kon vinden en eerder naar een advocaat kon stappen, geeft u toe dat dit klopt maar dat, nadat het eerste verzoek afgesloten werd, uw vader een medische procedure startte en hij op basis daarvan een tijdelijke verblijfskaart kreeg. Vervolgens werd deze ingetrokken, waarop een nieuw verzoek werd ingediend, maar dat er in beroep werd gegaan. Zodoende waren jullie continu aan het wachten en kostte elk verzoek veel tijd. Kortom, de jaren gingen voorbij en u had uw handen vol met de zorg voor uw vader. Jullie dienden ook een humanitaire regularisatieaanvraag in, maar ook hierop kregen jullie pas na anderhalf jaar een negatief antwoord en nog eens vijf jaar later kwam de beslissing in beroep (CGVS 1, p. 8-9). Deze argumentatie overtuigt niet. Het feit dat u en uw gezin reeds jaren probeerden jullie verblijf in België te regulariseren toont aan dat u zich bewust was van uw illegale situatie in België en van een mogelijk risico op terugkeer naar Armenië en dat u op zijn minst weet moet hebben van de in België geldende wetgeving wat betreft verblijf voor buitenlanders. Pas nadat de pogingen tot procedures die los staan van asiel, steeds op niks uitdraiden, diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in, terwijl de motieven waarop u zich nog steeds beroept reeds jarenlang aanwezig waren en al die tijd als een zwaard boven uw hoofd hingen. Dit maakt dat uw verzoek als laattijdig, en zelfs als opportunistisch en strategisch, moet worden beschouwd, eerder dan als ingegeven vanuit een oprechte vrees voor vervolging of ernstige schade. Dat u jarenlang naliet om zich eerder op internationale bescherming te beroepen, maar daarentegen wel eerst procedures afwacht die los staan van een inhoudelijke beoordeling van uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming (i.e. medisch verblijf voor uw vader, humanitaire regularisatie), ondermijnt de ernst van uw vrees alvast in belangrijke mate.

Wat betreft uw vrees met betrekking tot de dienstplicht in Armenië verklaart u dat er een gerechtelijke procedure tegen u zal gestart worden wegens het ontlopen van uw dienstplicht (aldus zou u in de gevangenis terecht komen, waar de leefomstandigheden slecht zijn), dat u een eventuele boete niet kan betalen en dat u uiteindelijk toch nog uw militaire dienst zal moeten doen (in dat geval verklaart u dat u naar Nagorno-Karabach gestuurd zal worden, waar er volgens u een illegaal conflict woedt waaraan u niet wil deelnemen).

Welnu, eerst en vooral moet benadrukt worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient rekening gehouden te worden met volgende, bijkomende elementen.

Ten eerste, wat betreft uw vrees om bij terugkeer naar Armenië alsnog uw legerdienst te moeten volmaken, wijst het CGVS erop dat u op dit moment overeenkomstig de vigerende Armeense wetgeving niet langer als dienstplichtig wordt beschouwd. U bent momenteel immers ouder dan 27 jaar. De

dienstplicht in Armenië werd tot november 2017 gereguleerd door de wet van 16 september 1998. In juni 2014 werd deze voor het laatst gewijzigd om vervolgens te worden vervangen door de wet van 15 november 2017 over de status van militaire dienst en militairen. Artikel 19 (§1) van de recentste wet stelt dat mannelijke burgers dienstplichtig zijn vanaf de leeftijd van 18 jaar tot de leeftijd van 27 jaar. Zij die gekwalificeerd zijn als officieren kunnen tot de leeftijd van 35 jaar worden opgeroepen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). De toegevoegde informatie stelt ook duidelijk dat iemand die zijn dienstplicht niet vervulde en ondertussen ouder is dan 27 jaar (zoals u dus), niet meer wordt opgeroepen voor deze dienstplicht. Uw vrees om volgens de geldende Armeense wettelijke bepalingen alsnog uw dienstplicht te moeten vervullen en zo gevaar te lopen – u verwijst naar geweldplegingen en moorden op soldaten die in het leger plaatsvinden (CGVS 1, p. 7) – en in die hoedanigheid zelfs naar het volgens u illegale conflict in Nagorno-Karabach te worden gestuurd om er te sterven, is bijgevolg niet gegrond.

Uw stelling dat u wel nog uw legerdienst zou moeten doen en men volgens nieuws op het internet van plan is de dienstplichtige leeftijd te verlengen tot 45 jaar, kunt u met geen enkele objectieve informatie aantonen. U weet evenmin om welke reden men u op dit moment nog naar het leger zou sturen, noch kent u een voorbeeld van iemand die boven de 27 jaar nog effectief naar het leger werd gestuurd (CGVS 1, p. 4-5). Uw stelling dat u specifiek naar Karabach zou worden gestuurd omdat u het land ontvluchtte en zodoende uw legerdienst niet gedaan hebt alsook omdat u van de stad Gyumri afkomstig bent, kan u evenmin concreet staven. U volgt de info op het internet en zegt dat het zo is. Gevraagd of u zelf mensen kent die terugkeerden naar Armenië en naar Karabach gestuurd werden, antwoordt u ontkennend (CGVS 1, p. 3, p. 8). Ter staving van uw beweringen met betrekking tot uw legerdienst legt u een aantal artikels neer (zie toegevoegde stukken). Eén artikel handelt over de situatie en problemen binnen het Armeense leger. Een ander geeft een overzicht van enkele overlijdens van soldaten in het leger, onder meer door zelfmoord of moord; en dan specifiek over de moord op soldaten afkomstig uit Gyumri en overlijdens in Artsakh (republiek Artsach, ook bekend als de Republiek Nagorno-Karabach). Geen van deze artikelen onderbouwt echter uw veronderstelling dat u nog steeds uw legerdienst zou moeten doen én dat u daarbij zou moeten deelnemen aan het conflict te Karabach. De door u neergelegde documenten beschrijven respectievelijk immers de algemene situatie in het Armeense leger en een aantal concrete gevallen waarbij soldaten in dienst overleden, dan wel vermoord zijn, maar ze hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie en tonen bijgevolg niet aan om welke reden u nog steeds dient te vrezen uw militaire dienstplicht te moeten vervullen. Welnu, nogmaals dient u er op gewezen te worden dat het aan u is om in concreto aan te tonen waarom u als ondertussen 36-jarige nog uw dienstplicht zou moeten vervullen, of waarom u in uw specifieke situatie naar Karabach zou worden gestuurd. Uw veronderstellingen op dit vlak en verwijzingen naar algemene (online) informatie die geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie volstaan hiervoor niet.

Ten tweede verklaart u dat u gerechtelijk zal worden vervolgd voor het ontduiken van uw dienstplicht en dat u bijgevolg in de gevangenis zal terecht komen (wat volgens u algemeen bekend is in Armenië (CGVS 1, p. 3)), waar de leefomstandigheden slecht zijn (CGVS 2, p. 4-5). Ter illustratie van dit laatste legt u ook een aantal online artikels en informatie neer (zie neergelegde stukken). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dienstplichtontduiking in Armenië inderdaad strafbaar is gesteld met een gevangenisstraf. Artikel 327 van de Strafwet van de republiek Armenië bepaalt de strafmaat voor het ontwijken van de dienstplicht of militaire opleidingen: het ontwijken van de dienstplicht of militaire training zonder gewettigde afwezigheid is strafbaar met een aanhouding van maximum twee maanden of een gevangenisstraf van maximum drie jaar (Art. 327 §1). In 2004 stemde het Armeense parlement een wet voor burgers die hun militaire dienstplicht niet voltooid hebben binnen de voorziene termijn. Deze wet bepaalt dat burgers die op de leeftijd van 27 jaar hun dienstplicht nog niet vervuld hebben, worden vrijgesteld van een gerechtelijke vervolging mits de betaling van een boete. Tot en met 31 december 2019 konden mannen die op 1 maart 2019 27 jaar waren of ouder hierop beroep doen. De geldigheid van de wet van 2004 (met bijhorende mogelijkheid tot het betalen van een boete) werd niet verlengd: wie nog een beroep wou doen op deze wet, moest dus ten laatste op 31 december 2019 een aanvraag indienen. Concreet betekent dit dat zij die ouder zijn dan 27 jaar en hun dienstplicht nooit hebben vervuld, na deze wetswijziging geen beroep kunnen doen op de amnestiewet en gerechtelijke vervolging riskeren op voorwaarde dat zij geregistreerd waren in een militair commissariaat en er een strafzaak was opgestart tegen hen. Echter, op 6 mei 2021 keurde het parlement een nieuwe amnestiewet goed die sinds 17 mei 2021 van kracht is. Burgers die op 17 mei 2021 27 jaar of ouder zijn en die hun dienstplicht of alternatieve dienst niet hebben vervuld, kunnen ontkomen aan een strafrechtelijke vervolging – hetzelfde geldt voor reserveofficieren ouder dan 35 jaar. Ook personen van deze leeftijdscategorieën die tijdens de oorlog (in Nagorno-Karabach in het najaar van 2020) hun verplichte legerdienst hebben ontweken kunnen een beroep doen op deze amnestiewet. Strafvervolging vervalt eveneens voor personen die in verdenking werden gesteld, werden aangeklaagd of veroordeeld

volgens art. 327 § 1 en 3 van de strafwet. Personen die voor andere criminele feiten worden vervolgd of zijn veroordeeld, kunnen dan weer geen beroep doen op deze amnestiewet. Zij die in aanmerking komen voor amnestie, moeten zich persoonlijk en vrijwillig aanbieden bij de Armeense autoriteiten voor 31 december 2021. De Armeense autoriteiten hopen dat deze amnestiewet ervoor zal zorgen dat Armeense burgers in de diaspora terugkeren naar het land. Volgens de Armeense hoofdcommissaris voor diasporazaken, Zareh Sinanyan, waren veel Armeniërs in de diaspora tijdens de oorlog bereid om als vrijwilliger mee te vechten, maar deden zij dat niet omdat zij gezocht werden door het gerecht in Armenië wegens dienstweigering. De wet moet de banden met de Armeense diaspora verbeteren. Tegelijkertijd vormt deze wet het begin van een nieuwe fase voor het Armeense leger dat grondig hervormd zal worden.

Zodoende blijkt dat u in uw situatie wel degelijk een beroep kan doen op deze nieuwe amnestiewet en u aldus geen vervolging of veroordeling hoeft te vrezen voor het ontwijken van uw dienstplicht. Zodoende vervalt ook uw vrees om hierdoor in een Armeense gevangenis terecht te komen.

Gelet op bovenstaande informatie kan geconcludeerd worden dat u vanwege het niet uitvoeren van uw dienstplicht in Armenië geen gerechtelijke vervolging hoeft te vrezen, laat staan een gevangenisstraf in slechte omstandigheden die daarop zou volgen, en dat er geen enkel element voorhanden is waaruit zou blijken dat u alsnog uw dienstplicht zou moeten vervullen bij terugkeer naar Armenië, laat staan dat u in die hoedanigheid naar Nagorno-Karabach gestuurd zou worden waar u niet wil deelnemen aan een volgens u illegaal conflict.

Wat betreft dit laatste, kan nog het volgende opgemerkt worden. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat Armenië op 27 september 2020 de krijgswet afkondigde wegens het heropflakkerende geweld met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. Zodoende werden, naast vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen, ook reservisten jonger dan 55 jaar opgeroepen voor het Armeense leger in het kader van dit conflict. Uit de informatie blijkt weliswaar dat deze reservisten nooit volledig zijn ingezet en dat er maar een beperkt aantal van de beschikbare reservisten effectief naar de conflictzone werd gestuurd, in tegenstelling tot de vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen. In ieder geval werd de krijgswet op 24 maart 2021 opgeheven, waarmee ook een einde kwam aan de mobilisatie van reservisten. Andere bronnen verklaren ook geen weet te hebben van reservisten die persoonlijk worden opgeroepen en naar Karabach worden gestuurd als 'straf'. Zodoende zijn er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden die zouden impliceren dat u als reservist naar de (voormalige) conflictzone Karabach zou worden gestuurd, alwaar volgens u een illegaal conflict woedt waaraan u niet wenst deel te nemen.

Tot slot dienen nog de volgende opmerkingen gemaakt te worden over uw vrees omwille van de problemen van uw vader in Armenië in 1999 – wat dit betreft legt u een verklaring van uw vader voor met zijn versie van de feiten en waarin hij onder andere zijn overste vernoemt die het smeergeld had aangenomen en de mensen die hem wandelen stuurden toen hij dit ging aanklagen (zie toegevoegde stukken). Vooreerst dient hieromtrent – in navolging van uw vrees voor uw legerdienst – ook gewezen te worden op het opmerkelijk laattijdige karakter van uw verzoeken tot bescherming inzake deze problemen (zie boven). Er dient ook gesteld te worden dat de problemen van uw vader waarvoor hij geen bescherming kon krijgen bij zijn oversten of autoriteiten, hun oorsprong vinden in gemeenschappelijke feiten (meer bepaald bedreigingen en afpersingen vanwege een familie uit het criminele milieu die smeergeld had betaald om een familielid aan een gunstigere locatie voor zijn legerdienst te helpen). De beweegredenen van de vervolgers van uw vader blijken dus louter in de sfeer van macht, financieel gewin en opportunisme te liggen, wat buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie valt. Zodoende wordt niet aangetoond dat deze problemen een verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin toont u aan dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. Bovendien overtuigt u niet waarom u actueel nog een vrees zou te koesteren hebben in Armenië ten opzicht van de personen met wie uw vader destijds, 22 jaar geleden, problemen had. Zo weet u ten eerste amper aan te geven om wie het precies gaat. U verklaart dat de persoon in kwestie Vladimir heet, bijgenaamd Vele, maar zijn familienaam weet u niet. U kan niet aangeven of de zijn personen die geld eisten van uw vader bij de autoriteiten of het leger werkten; u verklaart enkel 'het zijn gangsters, personen van de onderwereld, maar ze hebben connecties binnen de overheid. Het zijn allemaal familiebanden met die mensen', en op de vraag of die mensen met wie ze banden hebben nu nog voor de overheid werken, zegt u dat het niet uitmaakt of ze er nog werken en dat 'ze er nog zijn'. Gevraagd hoe u weet dat ze er nu nog zijn, antwoordt u weinigezeggend 'Het is zo, zelfs al zijn ze er niet, er zijn nog altijd familieleden. Ze hebben toen een bepaalde som geëist dus nu gaan ze rente er op rekenen. Ze gaan dus telmachine er op rekenen, op dat bedrag. Het zijn criminelen. Zij volgen de criminele regels; het zijn erekwesties'. Op de vraag of uw vader na al die jaren ooit nog iets gehoord heeft van zijn belager, verklaart u 'nee, hij wil niet horen of informeren'. Wanneer u gevraagd wordt waarom u hierdoor nu nog problemen zou hebben, verklaart u enkel dat 'die problemen geen

einddatum hebben' (CGVS 2 p. 16). Ook hoe de mensen met wie uw vader problemen had, zouden weten wie u bent, kan u amper aangeven. U verklaart enkel dat er 'onderlinge banden zijn met elkaar, zowel binnen de politiek, familiebanden, er is een criminele clan gecreëerd'. Erop gewezen dat u niet weet of die personen daar nog zijn, nog in leven of nog actief zijn, verklaart u louter 'die mensen zijn nog actief. Zelfs als zij er niet meer zijn, hebben ze nakomelingen, zonen of schoonzonen'. U zegt dat ze 'banden hebben en macht en dat ze zo kunnen te weten komen van uw bestaan; ze zijn de baas in het land en zeggen hoe het moet' (CGVS 2 p. 17). Echter, op deze manier blinken uw verklaringen uit in vaagheid en reikt u geen enkel concreet en overtuigend element aan waaruit zou moeten blijken dat de problematiek van uw vader nog actueel is, noch waarom men in Armenië ook u zou viseren als gevolg van wat uw vader ruim twintig jaar geleden meemaakte. Bovendien zij er op gewezen dat uw vaders verzoek om internationale bescherming in Duitsland volgens uw verklaringen werd afgewezen (waarbij nog steeds een beroepsprocedure hangende zou zijn) en dat uw familie er het bevel kreeg terug te keren naar Armenië (CGVS 2 p. 16). Deze vaststelling wijst er dan ook op dat de Duitse autoriteiten oordeelden dat er in hoofde van uw vader geen gegronde vrees voor vervolging kon worden vastgesteld, noch een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst Armenië. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn, ruim twintig jaar na de bewuste feiten, in Armenië, een land dat sinds 1999 een aantal ingrijpende transformaties heeft ondergaan op het vlak van politiek, staatsbestel en autoriteiten (o.a. de verkiezingen van 2008 en de Fluwelen Revolutie van 2018, zie toegevoegde informatie).

Met betrekking tot de zaak van uw vader voegt u toe dat er nog bepaalde zaken waren waardoor uw vader destijds problemen had, maar waarover hij nooit ergens heeft willen vertellen, omdat hij nog altijd 'schrik heeft voor die mensen' en dat hij bang was dat hij niet zou geloofd worden. U laat echter na deze zaken te concretiseren (CGVS 2, p. 15-16). Ook uw vader hint hierop in zijn getuigenis (zie toegevoegde stukken) door te schrijven dat hij in Duitsland niet alles vertelde omdat hij bewijzen en foto's was verloren, en door te stellen dat hij altijd problemen had met zijn oversten omdat hij bepaalde onderzoeks zaken op zijn werk niet wilde manipuleren op hun vraag. Uw vader concretiseert echter geen enkele van deze feiten en laat de ware toedracht, oorzaak en details van zijn zaak in het ongewisse. Aangezien deze verdere problematiek aldus niet kenbaar wordt gemaakt aan de asielinstanties, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om hieromtrent in uw hoofde een accurate en actuele inschatting te maken voor wat betreft de impact op uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander zicht op bovenstaande conclusie. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevat enkel uw identiteitsgegevens. De getuigenis van uw vader kwam reeds aan bod (zie boven). Uw eigen getuigenis voegt verder niets toe aan wat u reeds verklaard had tijdens uw onderhoud op het CGVS. Het militair boekje van uw vader, uitgegeven in november 1977 en dus ten tijde van de voormalige Sovjetunie, toont enkel aan dat hij ooit dienstplichtig was, maar toont op geen enkele wijze aan dat hij of u actueel iets dient te vrezen omwille van zijn problemen in 1999. U legt enkele artikels voor die handelen over de volgende onderwerpen: de algemene situatie binnen het Armeense leger en de geweldplegingen die er plaatsvinden, overlijdens van soldaten in het Armeens leger, de staat van gevangenis in Armenië, de wetgeving omtrent de legerdienst in Armenië (o.a. "Law of the Republic of Armenia on Armenian Nationals not having done Compulsory Military Service by Breaching the Established Procedure"). Een aantal van deze artikels kwam reeds aan bod (zie boven). De informatie in deze artikels loopt inhoudelijk gelijk aan de informatie waarover het CGVS beschikt, maar werpt als dusdanig geen ander licht op de beoordeling van uw individuele dossier. U legt ook een artikel neer waarin wordt bericht over etenswaren van soldaten die teruggevonden werden in kinderdagverblijven, maar wat u hiermee tracht aan te tonen – vermoedelijk corruptie – is niet meteen duidelijk, noch welk verband dit houdt met uw eigen zaak. Het arrest van de RvV dat u voorlegt heeft betrekking op een specifieke zaak met eigen kenmerken. Het arrest betreft een verzoek van een Armeens staatsburger die, in tegenstelling tot u, wel nog als dienstplichtig wordt beschouwd. De redenering in dit arrest geldt uiteraard niet automatisch voor uw eigen verzoek. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele merites onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Met andere woorden, een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concerto dient aan te tonen, is en blijft steeds noodzakelijk. De kopies van uw Belgische opleidingscertificaten houden op zich geen enkel verband met de redenen waarom u uit Armenië vertrokken bent of waarom u er nu niet zou kunnen terugkeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming baseert op haar vrees haar legerdienst te moeten volmaken in Armenië of een gevangenisstraf te moeten uitzitten

omwille van ontwijking van haar dienstplicht (notities CGVS d.d. 17/01/2020, p. 3). Bijkomend stelt zij niet naar Armenië te kunnen terugkeren omwille van problemen die haar vader er in 1999 heeft gekend (notities CGVS d.d. 17/01/2020, p. 8). In de bestreden beslissing wordt evenwel uitgebreid vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Meer bepaald wijst verwerende partij erop dat (A) het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij erg laattijdig is; (B) wat betreft haar vrees met betrekking tot de dienstplicht in Armenië, (i) het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, en dat het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren evenmin beschouwd kan worden als vervolging of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) verzoekende partij op dit moment overeenkomstig de vigerende Armeense wetgeving niet langer als dienstplichtig wordt beschouwd, (iii) dienstplichtontduiking in Armenië inderdaad strafbaar is gesteld met een gevangenisstraf, doch er sinds 17 mei 2021 een nieuwe amnestiewet van kracht is volgens dewelke burgers die op 17 mei 2021 27 jaar of ouder zijn en die hun dienstplicht of alternatieve dienst niet hebben vervuld, kunnen ontkomen aan een strafrechtelijke vervolging, en verzoekende partij dus een beroep kan doen op deze nieuwe amnestiewet, en (iv) de krijgswet van 27 september 2020, waarbij, naast vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen, ook reservisten jonger dan 55 jaar werden opgeroepen voor het Armeense leger in het kader van het conflict met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach, op 24 maart 2021 werd opgeheven, waarbij ook een einde kwam aan de mobilisatie van reservisten en voorts andere bronnen ook geen weet hebben van reservisten die persoonlijk worden opgeroepen en naar Karabach worden gestuurd als 'straf'; (C) wat betreft haar vrees omwille van de problemen van haar vader in Armenië in 1999, (i) de beweegredenen van de vervolgers van haar vader louter in de sfeer van macht, financieel gewin en opportunisme liggen, wat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, en verzoekende partij evenmin aantooit dat zij omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen rekenen, en (ii) verzoekende partij niet overtuigt waarom zij actueel nog een vrees zou te koesteren hebben in Armenië ten opzichte van de personen met wie haar vader destijds, 22 jaar geleden, problemen had.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten of concrete elementen aanbrengt die van aard zijn bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.4.1. Inzake haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, merkt verzoekende partij op dat zij meende dat een verzoek in België niet mogelijk was omdat in het kader van haar eerste verzoek omwille van de Dublinregulering geoordeeld werd dat zij terug naar Duitsland moest aangezien dit land verantwoordelijk werd geacht voor haar verzoek. Door de negatieve uitkomst van haar eerste verzoek, concentreerde verzoekende partij zich op de medische procedure van haar vader en zij is vervolgens legaal in België blijven wonen op basis van de verblijfsvergunning van haar vader. Haar vrezen uit 2009 zijn evenwel niet verdwenen, en daarom besloot zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van de uitleg dat zij niet wist dat zij een tweede verzoek kon indienen en dat zij na het afsluiten van hun eerste verzoek legaal in België kon verblijven omdat haar vader op basis van de medische procedure een verblijfsvergunning kreeg. Evenwel dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing reeds uitgebreid gemotiveerd wordt dat deze uitleg geen soelaas biedt, nu vooreerst niet ingezien kan worden waarom verzoekende partij niet al eerder informatie had opgezocht over de mogelijkheid om een tweede verzoek in te dienen en/of naar een advocaat was gestapt, en verder opgemerkt moet worden dat uit het feit dat zij en haar gezin reeds jaren probeerden hun verblijf in België te regulariseren aantooit dat zij zich bewust was van haar illegale situatie in België en van een mogelijk risico op terugkeer naar Armenië en dat zij op zijn minst weet moet hebben van de in België geldende wetgeving wat betreft verblijf voor buitenlanders. Waar verzoekende partij immers in haar verzoekschrift opmerkt dat zij legaal in België is blijven wonen op basis van de verblijfsvergunning van haar vader, benadrukt de Raad dat verzoekende partij verklaarde dat de tijdelijke verblijfskaart van haar vader was ingetrokken en dat zij nadien telkens nieuwe verzoeken indienden, in beroep gingen en "(c)ontinu (...) aan het wachten (waren) op een antwoord" (notities CGVS d.d. 17/01/2020, p. 8-9). Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat zij

zich sinds het intrekken van de verblijfsvergunning van haar vader wel degelijk in een onzekere situatie bevond.

2.2.5.1. Verder herhaalt verzoekende partij haar vrees met betrekking tot de dienstplicht in Armenië. Zij verwijst naar de krijgswet van 27 september 2020 en meent dat zij onvermijdelijk zal worden opgeroepen aangezien zij nog jong en gezond is. Zij voert aan dat het onvolledig is om te stellen dat de krijgswet op 24 maart 2021 werd opgeheven en wijst erop dat de krijgswet slechts tijdelijk werd afgeschaft omdat de verkiezing van een eerste minister niet kan plaatsvinden als de krijgswet van kracht is. Het is dan ook niet onmogelijk dat er opnieuw een krijgswet zal worden uitgevaardigd, aangezien het conflict in Nagorno-Karabach nog steeds voortduurt. Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat de krijgswet gepaard ging met aanzienlijke beperkingen van de vrijheid van meningsuiting, waardoor het onmogelijk is om concrete en objectieve informatie te krijgen over de situatie in Armenië. Wanneer in de bestreden beslissing staat *“zodoende zijn er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden die zouden impliceren dat u als reservist naar de (voormalige) conflictzone Karabach zou worden gestuurd”*, is het in de praktijk onmogelijk na te gaan wie naar de conflictzones wordt uitgezonden, aangezien journalisten de gebeurtenissen niet kunnen volgen. Voorts betoogt verzoekende partij dat het niet duidelijk is of zij daadwerkelijk in aanmerking komt voor amnestie overeenkomstig de nieuwe amnestiewet. Verwijzend naar en citerend uit twee internetartikels, werpt verzoekende partij op dat zij om in aanmerking te komen voor amnestie het risico zal moeten nemen om naar Armenië terug te keren en er in detentie te worden gesteld terwijl haar verzoek wordt behandeld. Verzoekende partij duidt er tevens op dat er geen informatie beschikbaar is over de praktische toepassing van de wet. Ook blijkt dat elk verzoek om amnestie individueel moet worden onderzocht, hetgeen erop wijst dat amnestie niet automatisch wordt verleend. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de corruptie in Armenië en stelt zij dat er dan ook geen zekerheid is over de wijze waarop de wet zal worden toegepast. Bovendien is de wet in de afgelopen vijf jaar verschillende keren gewijzigd en er is dan ook geen zekerheid dat de wet niet opnieuw zal worden gewijzigd naarmate het conflict in Nagorno-Karabach zich ontwikkelt. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikels en rapporten over de krijgswet, de amnestiewet, de situatie in Armenië in 2020 en corruptie (bijlagen 3-14 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het uiten van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van verwerende partij, zonder evenwel *in concreto* afbreuk te doen aan (i) de motivering van verwerende partij dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, en dat het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren evenmin beschouwd kan worden als vervolging of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) de vaststelling dat verzoekende partij op dit moment overeenkomstig de vigerende Armeense wetgeving niet langer als dienstplichtig wordt beschouwd en verzoekende partij haar stelling dat zij wel nog haar legerdienst zou moeten doen en dat zij daarbij zou moeten deelnemen aan het conflict te Karabach op geen enkele wijze staft aan de hand van objectieve informatie; (iii) de motivering dat verzoekende partij geen vervolging of veroordeling hoeft te vrezen voor het ontwijken van haar dienstplicht nu zij in haar situatie wel degelijk beroep kan doen op de nieuwe amnestiewet die sinds 17 mei 2021 van kracht is en (iv) de vaststelling dat er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden zijn die zouden impliceren dat verzoekende partij als reservist naar de (voormalige) conflictzone Karabach zou worden gestuurd, nu de krijgswet van 27 september 2020, die Armenië afkondigde wegens het heropflakkerende geweld met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach en waarbij, naast vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen, ook reservisten jonger dan 55 jaar werden opgeroepen, op 24 maart 2021 werd opgeheven, waarmee ook een einde kwam aan de mobilisatie van reservisten.

Waar verzoekende partij stelt dat de krijgswet slechts tijdelijk werd afgeschaft en dat het niet onmogelijk is dat er opnieuw een krijgswet zal worden uitgevaardigd, bemerkt de Raad evenwel dat uit het internetartikel waarnaar verzoekende partij verwijst (bijlage 3 van het verzoekschrift) nergens blijkt dat de krijgswet slechts tijdelijk werd afgeschaft. Evenmin brengt verzoekende partij objectieve informatie bij waaruit blijkt dat er ondertussen opnieuw een krijgswet in Armenië werd afgekondigd, noch toont zij aan dat er opnieuw een opflakking is van het geweld in Nagorno-Karabach. De Raad wijst er in deze op dat het in het licht van een heropflakking van het geweld met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach is dat op 27 september 2020 een krijgswet door Armenië werd afgekondigd en dat er een staakt-het-vuren in

dit conflict kwam na zes weken (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 2, “COI Focus” betreffende “Armenië. Het Armeense leger in de naoorlogse context: mobilisatie van reservisten, dienstplichtigen in de conflictzone en gevolgen voor deserteurs” van 20 mei 2021). Derhalve blijft onverminderd overeind dat er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden zijn die zouden impliceren dat verzoekende partij als reservist naar de (voormalige) conflictzone in Karabach zou worden gestuurd.

Verder onderstreept de Raad dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, delen 1 en 2) blijkt dat overeenkomstig de nieuwe amnestiewet die sinds 17 mei 2021 van kracht is burgers die op 17 mei 2021 27 jaar of ouder zijn en die hun dienstplicht of alternatieve dienst niet hebben vervuld kunnen ontkomen aan een strafrechtelijke vervolging en dat hetzelfde geldt voor reserveofficieren ouder dan 35 jaar. Ook personen van deze leeftijdscategorieën die tijdens de oorlog (in Nagorno-Karabach in het najaar van 2020) hun verplichte legerdienst hebben ontweken kunnen een beroep doen op deze amnestiewet. Strafvolverging vervalt eveneens voor personen die in verdenking werden gesteld, werden aangeklaagd of veroordeeld volgens artikel 327, § 1 en 3 van de strafwet. Uit deze informatie blijkt wel degelijk dat personen die voldoen aan de voorwaarden van de amnestiewet, en die niet vallen onder één van de uitzonderingscategorieën van personen die geen beroep kunnen doen op de amnestiewet, amnestie zal worden toegekend. Het louter gegeven dat elk verzoek om amnestie individueel wordt onderzocht, doet hieraan geen afbreuk. Ook in één van de door verzoekende partij bijgebrachte internetartikels (bijlage 10 van het verzoekschrift) wordt duidelijk gesteld dat de amnestie wordt toegepast indien de betrokkene voldoet aan de eisen van de amnestiewet. Verzoekende partij concretiseert evenmin waarom zij, als ondertussen 36-jarige, niet in aanmerking zou komen voor amnestie overeenkomstig deze amnestiewet, noch toont zij op enerlei wijze aan dat zij valt onder één van de uitzonderingscategorieën van personen die geen beroep kunnen doen op de amnestiewet. Waar verzoekende partij stelt dat zij om in aanmerking te komen voor amnestie het risico zal moeten nemen om naar Armenië terug te keren en er in detentie te worden gesteld terwijl haar verzoek wordt behandeld, bemerkt de Raad evenwel dat de korte vasthouding waarvan sprake in het internetartikel waarnaar verzoekende partij desbetreffend verwijst (bijlage 10 van het verzoekschrift) betrekking heeft op gezochte personen die terugkeren naar Armenië en beroep willen doen op de amnestiewet. De Raad wijst erop dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij gezocht wordt. Immers weet zij niet of zij ooit werd opgeroepen voor haar dienstplicht en of er een strafonderzoek loopt naar haar (notities CGVS d.d. 17/01/2020, p. 4; notities CGVS d.d. 11/09/2020, p. 12). Daarenboven dient te worden benadrukt dat volgens het bijgebrachte internetartikel deze detentie na binnenkomst in Armenië slechts van korte duur is en dat binnen een korte tijd beslist zal worden over het verzoek om amnestie. Zij het voorts nog opgemerkt dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlage 11 van het verzoekschrift) blijkt dat betrokkenen beroep kunnen doen op de bijstand van een advocaat. In desbetreffend internetartikel wordt tevens gewezen op de mogelijkheid om contact op te nemen met een Armeense advocaat vóór binnenkomst in Armenië teneinde advies hierover in te winnen en de behandeling van het verzoek om amnestie (en dus ook de periode van vasthouding) te versnellen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij dergelijke stappen heeft ondernomen, hetgeen de door haar voorgehouden vrees omwille van het ontduiken van de dienstplicht ten zeerste relativeert. Verder toont verzoekende partij met een loutere algemene verwijzing naar de corruptie in het land geenszins aan dat deze amnestiewet in haar geval niet correct zal worden toegepast. Waar verzoekende partij ten slotte de mogelijkheid oppert dat de amnestiewet opnieuw wordt gewijzigd naarmate het conflict in Nagorno-Karabach zich ontwikkelt, wijst de Raad erop dat deze stelling louter hypothetisch en speculatief is en dan ook geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het onmogelijk is om concrete en objectieve informatie te krijgen over de situatie in Armenië, aangezien de krijgswet gepaard ging met aanzienlijke beperkingen van de vrijheid van meningsuiting, wijst de Raad er evenwel op dat de krijgswet reeds op 24 maart 2021 werd opgeheven en dat verzoekende partij dan ook niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar deze krijgswet, en de hiermee gepaard gaande beperkingen inzake de vrijheid van meningsuiting, om aan te tonen dat de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier onvolledig en/of niet correct is.

2.2.6. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat inzake de vrees van verzoekende partij omwille van de problemen van haar vader in Armenië in 1999 in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Tot slot dienen nog de volgende opmerkingen gemaakt te worden over uw vrees omwille van de problemen van uw vader in Armenië in 1999 – wat dit betreft legt u een verklaring van uw vader voor met zijn versie van de feiten en waarin hij onder andere zijn overste vernoemt die het smeergeld*

had aangenomen en de mensen die hem wandelen stuurden toen hij dit ging aanklagen (zie toegevoegde stukken). Vooreerst dient hieromtrent – in navolging van uw vrees voor uw legerdienst – ook gewezen te worden op het opmerkelijk laattijdige karakter van uw verzoeken tot bescherming inzake deze problemen (zie boven). Er dient ook gesteld te worden dat de problemen van uw vader waarvoor hij geen bescherming kon krijgen bij zijn oversten of autoriteiten, hun oorsprong vinden in gemeenschappelijke feiten (meer bepaald bedreigingen en afpersingen vanwege een familie uit het criminele milieu die smeergeld had betaald om een familielid aan een gunstigere locatie voor zijn legerdienst te helpen). De beweegredenen van de vervolgers van uw vader blijken dus louter in de sfeer van macht, financieel gewin en opportunisme te liggen, wat buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie valt. Zodoende wordt niet aangetoond dat deze problemen een verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin toont u aan dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. Bovendien overtuigt u niet waarom u actueel nog een vrees zou te koesteren hebben in Armenië ten opzicht van de personen met wie uw vader destijds, 22 jaar geleden, problemen had. Zo weet u ten eerste amper aan te geven om wie het precies gaat. U verklaart dat de persoon in kwestie Vladimir heet, bijgenaamd Vele, maar zijn familienaam weet u niet. U kan niet aangeven of de zijn personen die geld eisten van uw vader bij de autoriteiten of het leger werkten; u verklaart enkel ‘het zijn gangsters, personen van de onderwereld, maar ze hebben connecties binnen de overheid. Het zijn allemaal familiebanden met die mensen’, en op de vraag of die mensen met wie ze banden hebben nu nog voor de overheid werken, zegt u dat het niet uitmaakt of ze er nog werken en dat ‘ze er nog zijn’. Gevraagd hoe u weet dat ze er nu nog zijn, antwoordt u weinigezeggend ‘Het is zo, zelfs al zijn ze er niet, er zijn nog altijd familieleden. Ze hebben toen een bepaalde som geëist dus nu gaan ze rente er op rekenen. Ze gaan dus telmachine er op rekenen, op dat bedrag. Het zijn criminelen. Zij volgen de criminele regels; het zijn erekwesties’. Op de vraag of uw vader na al die jaren ooit nog iets gehoord heeft van zijn belager, verklaart u ‘nee, hij wil niet horen of informeren’. Wanneer u gevraagd wordt waarom u hierdoor nu nog problemen zou hebben, verklaart u enkel dat ‘die problemen geen einddatum hebben’ (CGVS 2 p. 16). Ook hoe de mensen met wie uw vader problemen had, zouden weten wie u bent, kan u amper aangeven. U verklaart enkel dat er ‘onderlinge banden zijn met elkaar, zowel binnen de politiek, familiebanden, er is een criminele clan gecreëerd’. Erop gewezen dat u niet weet of die personen daar nog zijn, nog in leven of nog actief zijn, verklaart u louter ‘die mensen zijn nog actief. Zelfs als zij er niet meer zijn, hebben ze nakomelingen, zonen of schoonzonen’. U zegt dat ze ‘banden hebben en macht en dat ze zo kunnen te weten komen van uw bestaan; ze zijn de baas in het land en zeggen hoe het moet’ (CGVS 2 p. 17). Echter, op deze manier blinken uw verklaringen uit in vaagheid en reikt u geen enkel concreet en overtuigend element aan waaruit zou moeten blijken dat de problematiek van uw vader nog actueel is, noch waarom men in Armenië ook u zou viseren als gevolg van wat uw vader ruim twintig jaar geleden meemaakte. Bovendien zij er op gewezen dat uw vaders verzoek om internationale bescherming in Duitsland volgens uw verklaringen werd afgewezen (waarbij nog steeds een beroepsprocedure hangende zou zijn) en dat uw familie er het bevel kreeg terug te keren naar Armenië (CGVS 2 p. 16). Deze vaststelling wijst er dan ook op dat de Duitse autoriteiten oordeelden dat er in hoofde van uw vader geen gegronde vrees voor vervolging kon worden vastgesteld, noch een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst Armenië. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn, ruim twintig jaar na de bewuste feiten, in Armenië, een land dat sinds 1999 een aantal ingrijpende transformaties heeft ondergaan op het vlak van politiek, staatsbestel en autoriteiten (o.a. de verkiezingen van 2008 en de Fluwelen Revolutie van 2018, zie toegevoegde informatie).

Met betrekking tot de zaak van uw vader voegt u toe dat er nog bepaalde zaken waren waardoor uw vader destijds problemen had, maar waarover hij nooit ergens heeft willen vertellen, omdat hij nog altijd ‘schrik heeft voor die mensen’ en dat hij bang was dat hij niet zou geloofd worden. U laat echter na deze zaken te concretiseren (CGVS 2, p. 15-16). Ook uw vader hint hierop in zijn getuigenis (zie toegevoegde stukken) door te schrijven dat hij in Duitsland niet alles vertelde omdat hij bewijzen en foto’s was verloren, en door te stellen dat hij altijd problemen had met zijn oversten omdat hij bepaalde onderzoeks zaken op zijn werk niet wilde manipuleren op hun vraag. Uw vader concretiseert echter geen enkele van deze feiten en laat de ware toedracht, oorzaak en details van zijn zaak in het ongewisse. Aangezien deze verdere problematiek aldus niet kenbaar wordt gemaakt aan de asielinstanties, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om hieromtrent in uw hoofde een accurate en actuele inschatting te maken voor wat betreft de impact op uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade.”

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het bovenstaande reeds is gebleken dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende verklaring biedt voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming (zie punt 2.2.3.2.). Derhalve blijft ook hier onverminderd overeind dat het laattijdig karakter

van haar verzoek om internationale bescherming reeds de door haar beweerde vrees wegens de problemen van haar vader ondergraaft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor het overige geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel concreet overtuigend element aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat de problematiek van haar vader nog actueel is, noch aantoonbaar waarom men in Armenië ook haar zou viseren als gevolg van wat haar vader ruim twintig jaar geleden meemaakte, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT